

Arrest

nr. 143 632 van 20 april 2015
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X
2. X
3. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 september 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat D. WINTERS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Via een op 19 mei 2014 gedateerd schrijven dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 16 september 2014 de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard en de beslissingen tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan elk van de verzoekers.

De beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard, die verzoekers op 24 september 2014 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 22.05.2014 werd ingediend door :

[J.S.] [...]

[J.G.] [...]

+ meerderjarige zoon:

[J.T.] [...]

Nationaliteit: Armenië

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpcedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land dienden te verlaten. Hun eerste asielaanvraag werd afgesloten op 18.04.2012 met een beslissing van weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten op 24.01.2013. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verbleven illegaal in België tot 20.09.2013, datum waarop ze een tweede asielaanvraag indienden. Deze werd afgesloten met een beslissing tot niet in overwegingname door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen op datum van 11.10.2013. Betrokkenen betekenden een bevel om het grondgebied te verlaten op 28.10.2013. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk iets meer dan één jaar voor de eerste en minder dan één maand voor de tweede - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000).

Betrokkenen roepen als buitengewone omstandigheid het schoolgaan van hun zoon in. Echter, wij stellen vast dat betrokken zoon meerderjarig is en dus niet meer schoolplichtig. Bovendien legt betrokkene geen bewijs voor dat hij momenteel nog schoolloopt (het voorgelegde attest betreft het voorbije schooljaar). Bovendien, tonen betrokkenen niet aan dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst

om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor vervolging indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegen betrokkenen geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Ook de verwijzing naar de toestand in Armenië, waar zij behoren tot de Yezidi minderheid en waar zij tengevolge daarvan bijzondere nare gevolgen moeten ervaren, vormt geen buitengewone omstandigheid, aangezien deze verwijzing handelt over de algemene situatie in het land en betrokkenen opnieuw geen persoonlijke bewijzen leveren dat hun leven in gevaar zouden zijn.

Verder lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst. Betrokkenen verbleven immers ruim 40 jaar in Armenië en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Bovendien blijkt uit de beslissing van het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen d.d. 21.10.2011 dat hun dochter [A.] nog in Armenië verblijft.

Er dient te worden opgemerkt dat het de persoonlijk keuze van betrokkenen is geweest om illegaal in België te verblijven alsook om geen verdere contacten/banden te onderhouden met hun land van herkomst. Bijgevolg kan dit argument niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Bijna elke migrant - zowel asielzoekers, uitgeprocedeerde asielzoekers of migranten zonder papieren - die naar zijn land wil terugkeren komt in aanmerking voor een vrijwillige terugkeer. Het "vrijwillige terugkeerprogramma" bestaat uit een vliegtuigreis naar het herkomstland, meestal een terugkeerpremie en eventueel een bijkomende reïntegratiesteun. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. In België is Fedasil - het federaal agentschap voor de opvang van asielzoekers - de verantwoordelijke overheidsinstantie voor de vrijwillige terugkeer. De praktische organisatie van de terugreis naar het herkomstland wordt uitgevoerd door IOM (de Internationale Organisatie voor Migratie). Hierdoor kan de bewering dat zij geen bestaansmiddelen of huisvesting hebben, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit in aanraking gekomen zijn met het gerecht en een blanco strafregister hebben, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van betrokkenen - nl. dat betrokkenen als sinds 2011 in België verblijven, dat ze voortreffelijk geïntegreerd zouden zijn, goed Nederlands zouden spreken en zowel over een actieve als passieve kennis zouden beschikken, deelcertificaten van Nederlandse lessen voorleggen, dat ze een grote vrienden- en kennissenkring zouden hebben opgebouwd, dat ze getuigenverklaringen voorleggen, dat zij zelfstandig en onafhankelijk zouden willen leven en in hun eigen onderhoud zouden willen voorzien, dat hun zoon hier schoolloopt en met zijn vak ongetwijfeld op de arbeidsmarkt terecht zou kunnen - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld."

Dit is de eerste bestreden beslissing.

De bevelen om het grondgebied te verlaten, die verzoekers eveneens op 24 september 2014 ter kennis werden gebracht, vormen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekers werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoekers te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad stelt vast dat verzoekers in één verzoekschrift zowel een beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf wordt afgewezen als drie bevelen om het grondgebied te verlaten aanvechten. In het belang van een goede rechtsbedeling dient diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering evenwel een afzonderlijk geding aan te spannen om alzo de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken (R. STEVENS, *Raad van State I. afdeling bestuursrechtspraak, 2. Het procesverloop*, Brugge, die Keure, 2007, 65). Verscheidene vorderingen kunnen slechts ontvankelijk in één enkel verzoekschrift worden ingesteld indien bij uitzondering de goede rechtsbedeling daardoor wordt bevorderd, meer bepaald indien de vorderingen, wat hun voorwerp of wat hun grondslag betreft, zo nauw samenhangen dat het als waarschijnlijk voorkomt dat vaststellingen gedaan of beslissingen genomen met betrekking tot de ene vordering, een weerslag zullen hebben op de uitkomst van de andere vordering. In casu tonen verzoekers de samenhang tussen de eerste bestreden beslissing en de drie andere bestreden beslissingen, die op grond van een andere juridische en feitelijke basis werden genomen, niet aan. De Raad merkt ook op dat de eventuele nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing niet tot gevolg heeft dat de rechtsgeldigheid van de drie andere bestreden beslissingen hierdoor in het gedrang komt. De nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing leidt immers niet tot de vaststelling dat verzoekers tot enig verblijf zijn gemachtigd of toegelaten en dat de motieven die aan de basis liggen van de bevelen om het grondgebied te verlaten kaduuk worden.

In deze omstandigheden, nu verscheidene vorderingen die niet samenhangen in één enkel verzoekschrift worden ingesteld, is enkel het beroep ingesteld tegen de eerst vermelde bestreden beslissing, die in casu ook kan weerhouden worden als de belangrijkste, ontvankelijk en dienen enkel de middelen die gericht zijn tegen deze beslissing te worden onderzocht (RvS 4 januari 2012, nr. 217.105).

3.2. Gelet op voorgaande vaststelling dient geen standpunt meer te worden ingenomen inzake de door verweerder opgeworpen exceptie van onontvankelijkheid met betrekking tot de aangevochten bevelen om het grondgebied te verlaten.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard

4.1. Verzoekers voeren in een enig middel de schending aan van de artikelen 9bis en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Zij betogen tevens dat er sprake is van machtsoverschrijding.

Zij verschaffen de volgende toelichting:

“Verzoekers zijn van oordeel dat de bovenvermelde rechtsregels geschonden zijn en dat alleszins de materiële motiveringsplicht werd geschonden.

De motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

Verzoekers hebben terecht het schoolgaan van hun zoon [T.] aangehaald als buitengewone omstandigheid waardoor het voor hen bijzonder moeilijk is terug te keren naar hun land van herkomst om aldaar de aanvraag te doen.

[T.] is inderdaad meerderjarig maar loopt nog wel degelijk school in het kader van een leercontract waarbij een leeropleiding bij een werkgever gevolgd wordt in combinatie met lessen op school (zie bijgevoegd attest).

Dat er geen schoolplicht meer is na meerderjarigheid, mag niet beletten dat [T.] de kans moet krijgen zijn beroepsopleiding in België af te maken.

Door zomaar te stellen dat er geen schoolplicht meer is en dat een scholing in het land van herkomst mogelijk is, schendt men de motiveringsplicht aangezien deze motivering niet afdoende is en ingaat tegen het recht op onderwijs in hoofde van [T.].

Verder is het wel degelijk zo dat verzoekers een vrees tot vervolging hebben in het land van herkomst, reden waarom aldaar geen aanvraag ingediend kan worden.

Men vergeet in de motivering uit het oog dat het niet altijd zomaar evident is dat asielzoekers echte schriftelijke bewijzen hebben van hun vervolging of de gegronde vrees daartoe.

De motivering van de bestreden beslissing voldoet niet en is derhalve niet pertinent en draagkrachtig.

Verder is het zo dat de verwerende partij uitgaat van een te beperkte interpretatie van artikel 8 van het EVRM. Immers verzoekers hebben dit artikel aangehaald om net als gezin samen te kunnen blijven in België alwaar zij geïnt[er]greerd zijn en alwaar hun centrum van belangen ligt.

De formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 werd miskend!

De aanvraag had dus ontvankelijk verklaard moeten worden en er had over de gegrondheid van de aanvraag beslist moeten worden."

4.2.1. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de eerste bestreden beslissing de determinerende motieven worden aangegeven op basis waarvan deze beslissing is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de door verzoekers aangehaalde elementen geen aanleiding geven tot de vaststelling dat er buitengewone omstandigheden bestaan die toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoekers aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. Alle door verzoekers aangebrachte gegevens worden hierbij in de bestreden beslissing besproken. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij laat verzoekers toe om hun rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet of in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

4.2.2. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in

het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Het staat in voorliggende zaak niet ter discussie dat verzoekers beschikken over een identiteitsdocument in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde evenwel dat de door verzoekers aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

Verzoekers geven te kennen niet akkoord te gaan met de wijze waarop verweerder de door hen aangevoerde gegevens beoordeelde.

Allereerst betogen verzoekers dat verweerder het gegeven dat derde verzoeker een beroepsopleiding volgt onterecht niet heeft weerhouden als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zij stellen dat het feit dat derde verzoeker meerderjarig en niet schoolplichtig is niet belet dat hij het recht heeft om zijn beroepsopleiding voort te zetten en verwijzen naar het recht op onderwijs. Zij gaan met hun kritiek evenwel voorbij aan het gegeven dat verweerder ook heeft vastgesteld dat niet blijkt dat derde verzoeker zijn scholing niet kan verder zetten in zijn land van herkomst, nu het geen gespecialiseerd onderwijs betreft en een gespecialiseerde infrastructuur niet is vereist. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat derde verzoeker deeltijds beroepssecundair onderwijs volgt en er wordt niet aannemelijk gemaakt dat hij deze studies niet in zijn land van herkomst kan verderzetten of dat hij in dat land geen vergelijkbaar onderwijs zou kunnen volgen. Er kan bijgevolg niet worden besloten dat het recht op onderwijs van derde verzoeker door de eerste bestreden beslissing in het gedrang wordt gebracht en dat verweerder onterecht of op kennelijk onredelijke wijze de scholing van derde verzoeker niet als een buitengewone omstandigheid heeft aanvaard.

Daarnaast stellen verzoekers dat zij vrezen om te worden vervolgd in hun land van herkomst. Verweerder heeft er evenwel op gewezen dat verzoekers hun asielaanvraag werd afgewezen, wat impliceert dat zij niet aantoonen dat zij effectief het risico lopen om te worden vervolgd. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat verzoekers geen nieuwe stukken aanbrachten waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hun aangevoerde vrees enige grond heeft. Het standpunt van verweerder dat de

ingeroepen vrees voor vervolging niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid is, in deze omstandigheden, niet kennelijk onredelijk.

Verzoekers lichten voorts toe dat verweerder een te beperkte draagwijdte geeft aan de bepalingen van artikel 8 van het EVRM en betogen dat zij naar deze bepaling verwezen omdat zij als gezin willen samenblijven in het land waar het centrum van hun belangen ligt. Met deze uiteenzetting tonen zij echter niet aan dat verweerder een verkeerde invulling heeft gegeven aan de bepalingen van artikel 8 van het EVRM of dat hij onterecht stelde dat uit het feit dat zij een aanvraag om machtiging tot verblijf dienen aan te vragen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet kan worden besloten dat hun privé- of gezinsleven in het gedrang wordt gebracht. Hierbij moet worden geduid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekers wisten of behoorden ook te weten dat indien hun asielaanvraag werd afgewezen zij het Belgisch grondgebied dienden te verlaten. Aangezien verzoekers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden toegelaten of gemachtigd en zij illegaal in het Rijk verblijven kunnen zij bezwaarlijk voorhouden dat er automatisch sprake is van een inmenging in hun recht op eerbiediging van hun privé- of gezinsleven wanneer hen wordt meegedeeld dat zij een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd moeten indienen via de diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor hun verblijfplaats of voor hun plaats van oponthoud in het buitenland. Zij brengen ook geen gegevens aan waaruit kan worden afgeleid dat er op verweerder een positieve, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, verplichting zou rusten om af te wijken van een procedurele voorwaarde die in de Vreemdelingenwet wordt gesteld.

De uiteenzetting van verzoekers laat niet toe te concluderen dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Enige vorm van machtsoverschrijding of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt derhalve niet.

4.2.3. Gelet op de motivering van de eerste bestreden beslissing en voorgaande vaststellingen kan evenmin worden geconcludeerd dat verweerder de bepalingen van artikel 8 van het EVRM heeft geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede, derde en vierde bestreden beslissing.

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend vijftien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

G. DE BOECK